

Girona fotogràfica?

Les Primeres Jornades Catalanes de Fotografia, el 1980, foren l'embrió de la Primavera fotogràfica de Catalunya, la primera edició de la qual tingué lloc el 1982. Enguany s'ha arribat a la tercera, amb característiques descentralitzadores. La coordinació corre a càrrec dels Serveis d'Arts Plàstiques del Departament de Cultura de la Generalitat i hi col·laboren una munió d'institucions, galeries d'art i centres privats. El 20 de març, a Barcelona, s'obria el cicle —que duraria fins ben entrat juny— de les nombroses mostres, homenatjant el gran fotògraf de premsa Agustí Centelles, traspasat el desembre de l'any passat.

Més enllà de l'expressa inscripció al genèric de la III Primavera fotogràfica, cal deixar constància, si res més no, de la afortunada coincidència, a Girona també, de mitja dotzena d'exposicions, visibles pels volts de Sant Jordi, magna diada cultural catalana i gironina.

L'itinerari podria començar al barri vell, al Museu d'Història, amb una estudiada i didàctica mostra de Carles Fontserè, al voltant de la formació, contrastos i desenvolupament humà i urbanístic de Nova-York. A la Fontana d'Or, el veterà fotògraf anglès George Rodger, amb la sèrie Àfrica, sintetitzava l'experiència documental amb l'antropologia més respectuosa, gens folklòrica. A la sala municipal Artur Vinardell, Josep M. Jaile ens oferia un seductor conjunt de "retrats en color" del món del jazz. Al costat, un xic més tard, de la mà d'Emili Massanas, podíem constatar la qualitat estètica i "retro" d'una petita selecció de l'important llegat de la saga dels Unal, llegat assumit per l'Arxiu d'imatges de l'Ajuntament gironí. Travessant l'Onyar, a la Casa de Cultura, el grup "Nou del Nou" (Anna Caballero, Maria Geli, Carles Mitjà, Carles Romani, Joan Castro, Manel Lladó, S. Guardiola, Jordi Carrera i Artemi) trobaven, en el muntatge, un fil conductor d'unes propostes certament heterogènies i desiguals. I a Salt, al Setè Cel, l'inquiet Moisès Tibau, dins l'imprecís concepte de postmodernitat, hi exhibia un ventall, atractiu i sofisticat, de fotos "pintades i collages".

ENRIC MARQUÈS

Seminari sobre la crisi agrària

Els dies 24, 25 i 26 d'abril se celebrà a Girona el I Seminari Internacional d'Història, organitzat per l'Estudi General de Girona i la Universitat Internacional Menéndez Pelayo, amb la col·laboració de l'Ajuntament de Girona. El Seminari aplegà disset estudiosos, cinc d'ells estrangers, de la «La Crisi agrària de finals del s. XIX a Europa». L'èxit del Seminari, tant a nivell d'organització com de continguts científics animarà, sens dubte, les diferents entitats organitzadores, a potenciar trobades d'aquest tipus amb una certa continuïtat.

Com deia el tríptic que anunciava el Seminari, el tema presentava un marc molt adequat per a la història comparada. D'aquí que les Comunicacions, tant les que feien referència a diferents àrees espanyoles, com les que analitzaren el procés a Alemanya, França, Gran Bretanya, Itàlia i Portugal, fossin seguides amb un gran interès per tots els participants i pel públic assistent; d'aquí, també, la importància dels debats que seguïen a les lectures de les Comunicacions. En el curs de les diferents Sessions es posà de manifest la necessitat de les diverses zones agrícoles d'especialitzar-se, en aquells moments crítics, en aquells productes i conreus per als quals hom comptava amb millors recursos; aquesta reorganització del sistema productiu fou sovint exitosa. Això féu que, com comentaren alguns participants en acabar el Seminari, es parlés molt de prosperitat agrícola en un Seminari sobre la crisi agrària. I és que el Seminari també va servir per qüestionar els conceptes de crisi, depressió i prosperitat tal com s'han aplicat tradicionalment en els llibres d'història.

ROSA CONGOST

La claror del verb antic

S'han clos les sessions del II Congrés Internacional de la Llengua Catalana a Girona, adreçades ací a l'estudi de la sociologia de la llengua. Unes jornades profitoses, profundes, serioses i científiques. Els temes parlen amb veu pròpia: *Consciència lingüística, llengua i nació, llengua i poder, llengua i institucions, bilingüisme...* Girona, la gran absent, la Ciutat Pilot de la normalització no ha esdevingut guia, capdavantera, model. No s'ha obcat a la gran obra, amb excepcions. Ben cert que una efemèride reclama meditació gestora i gestió meditada. La precipitació fa coixejar l'empenta però no justifica l'oblit o el menyspreu. L'accent gironí s'ha sentit ben poc als seients i a la tarima: l'empresa pot eixarrei-se si el suport comú no transcendeix suspicàcies i ideologies. La normalització sofisticada engoleix la normalització socràtica amb ergotismes de jerarquies de valors ben falsejades: la utopia continua. Fa l'efecte de conformisme i cofoisme endormiscat sense escarràs per endreçar el 'l prim de la feinada conscient i conscienciada. Cal sobreixir de l'atzucac, instar recursos seriosos, traduir tot el consum lingüístic, aconseguir respecte, redreçar els marcs si convé... No es pot estar si normalitzo si no normalitzo: que la claror del verb antic no rufegi entenebrida. No es tasta desesperança, però no s'assaboreix aquesta fe normalitzadora que el Congrés ens vol favorejar amb aura creixent. Ara les conclusions... i les obres!

SEGIMON SIBINA

ARTS

HISTÒRIA

LLENGUA